

Textul din prezentul volum a fost reprodus după ediția: Grigore Băjenaru, Cișmigiu&Comp., Editura Ion Creangă, București, 1973.

CIȘMIGIU & COMP.

REPERE BIOGRAFICE

Grigore Popescu-Băjenaru (1907-1986), prozator, poet, istoric literar și publicist, se naște în comuna Periș, jud. Ilfov. Fiul al profesorului și publicistului Ion Popescu-Băjenaru, urmează clasele primare și gimnaziale în comuna natală. Se va înscrie apoi la Liceul „Gheorghe Lazăr” din București, după absolvirea căruia, în anul 1926, studiază literatura și filosofia la Universitatea din București.

Licențiat al Facultății de Litere și Filosofie (1930), Grigore Băjenaru va fi profesor la mai multe licee din București, dar după câțiva ani părăsește cariera didactică și va lucra, ca funcționar administrativ, la Primăria Capitalei și în alte instituții publice. În aceeași perioadă își va susține doctoratul în litere (1938) cu o teză despre opera scriitorului Barbu Ștefănescu-Delavrancea.

Grigore Băjenaru debutează ca autor de basme, pentru ca apoi să publice, în perioada 1945-1947, câteva volume de versuri pentru copii, în care se regăsesc umorul și accentele anecdotice din cunoscutele romane pentru tineret *Çișmigiu&Comp.* (1942) și *Bună dimineața, băieți!* (1973).

Pasionat de istoria românilor, scriitorul va publica romane și culegeri de legende istorice, precum: *Banul Mărăcine* (1967), *Taina lui Mircea Voievod* (1974), *Spătarul Coman de Suceava* (1977), *Mărețul rege Burebista* (1980) etc.

Grigore Băjenaru a fost atras și de istoria literară, activitatea sa în acest domeniu materializându-se în câteva studii, publicate între anii 1932-1940, despre operele lui Nicolae Filimon, Barbu Ștefănescu-Delavrancea și Mihai Eminescu.

Scriitorul va desfășura, de asemenea, o susținută activitate publicistică, în perioada interbelică, scriind numeroase articole apărute în câteva reviste destinate celor mici: „Lumea copiilor”, „Dimineața copiilor” și „Universul copiilor”.

În domeniul literaturii consacrate universului adolescenților, al tinerilor, Grigore Băjenaru rămâne un scriitor de referință în special prin cele două binecunoscute opere ale sale *Çișmigiu&Comp.* și *Bună dimineața, băieți!* - evocări cu vervă și umor, dar și cu accente nostalgice, ale întâmplărilor din anii de licean la „Gheorghe Lazăr”, liceu situat lângă Parcul Çișmigiu, în primul roman, și din perioada în care scriitorul a fost profesor, în al doilea roman.

CUPRINS

I. <i>Gaudeamus igitur!</i>	5
II. „L. Gh. L. 33”	8
III. <i>Teză la română</i>	17
IV. <i>Crăcănel</i>	22
V. <i>La „Tinerimea română”</i>	35
VI. <i>În cursul superior</i>	54
VII. „Chimistul”	77
VIII. <i>Hip, hip, urraaa!</i>	88
IX. „Prometeu” la liceul Lazăr	98
X. <i>Glume... glume... glume</i>	109
XI. <i>Fabricantul de stihuri</i>	130
XII. <i>În serile din luna mai</i>	161
XIII. <i>Manole, Manole, meștere Manole!</i>	166
XIV. <i>Clasa a IX-A modernă</i>	180
XV. <i>Vingt ans après</i>	185
Repere biografice	190

Editor:

Valeria FILIMON

Coordonare grafică:

Liviu Constantin CHIȘCARIU

Coperta:

Carmen LUCACI

Copyright©Editura AGORA București, 2014

© Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii AGORA București, 2014

Lucrare apărută cu acordul CopyRo –
Societate de Gestione Colectivă a Drepturilor de Autor

ISBN: 978-606-8391-24-3

CAPITOLUL I

Gaudeamus igitur!

O, cum mai înfioară vântul frunzele copacilor din Cișmigiu!

Parcă e același freamăt adormitor de acum 15–20 de ani, când rătăceam cu colegii, în anumite ore ale dimineții, pe aleile mai dosnice, care adăposteau zeci de... plimbăreți!

Și ce ciudat! Frunzele ruginite sau palide foșnesc parcă mai puternic și mai nostalgic decât cele încă verzi... Poate unde știu că sfârșitul li-e mai aproape...

În umbra destrămată de toamnă a parcului, toți copacii ning pete de aur: frunze desprinse de crengi flutură viața de o clipă a unui efemer vegetal și, ca-ntr-un basm de *Walt Disney*, se aștern covor moale sub pașii întârziati ai trecătorului plictisit de banalul vieții cotidiene!

Lacul tremură la fel ca și atunci; și la fel își leagănă bărcile uitate pe sub sălciile plângătoare, ce au surâs cu duioșie la șoaptele îndrăgostiților care și-au plimbat înfiorările pe aici.

Cinci și jumătate! Până la șase, când trebuie să ne-ntâlnim, mai am timp să-mi odihnesc ochii și gândurile în grădina aceasta cu amintiri.

O iau agale spre „*morminte*”, cum numeam colțul discret unde ne adunam noi, lăzăriștii, loc numit astfel din pricina aspectului funerar al pietrelor pe care ne odihneam trudiți, dragă doamne, de atâta învățătură!

Ce mult s-au schimbat!... Pietrele sunt acum aranjate cu totul estetic; dar parcă mai mult farmec aveau pe vremuri, aruncate la-ntâmplare, unele peste altele, dându-ne prilejul să ne cățaram în vârful lor, ca pe niște piramide, și să sărim, întocmai unor Tarzani în miniatură, pe crengile pomilor, spre spaima și indignarea gardienilor care fluierau alarmați!

De la „*morminte*”, o potecă îngustă duce spre aleea mare, care, la rândul ei, te scoate în spatele Liceului Lazăr.

Este timpul să mă-ndrept spre liceu. N-aș vrea să-mi stric tocmai acum, la întâlnirea noastră după douăzeci de ani, reputația de punctual, bine stabilită printre colegii mei de-a lungul anilor de școală.

Că, deși în fiecare zi veneam la școală pe jos de-acasă, din Sfinții Voievozi – pentru că pe atunci nu era linie directă de tramvai sau autobuz pe strada Popa Tatu – totuși n-am întârziat o singură dată. Eram întâiul sau al doilea. „Măcar la atâta lucru să fiu fruntea!” mă parigori-seam eu.

Cu toate acestea, uneori am avut și întârzieri în catalog, însă întârzieri voit făcute, cu un scop bine determinat și mai ales binecuvântat! Când prima oră de curs aveam o materie grea, ca de exemplu: *Germana*, *Matematicile*, sau o materie la care știam că nu știu și că trebuia să m-asculte, „întârziam”, ca să amân catastrofalul deznodământ pe altă dată, când mă socoteam mai bine pregătit.

*

Ce bine că s-a nimerit o zi frumoasă! Ciudat de mult seamănă unele zile de toamnă târzie cu zilele de primăvară timpurie! Întocmai cum uneori râsul se aseamănă cu plânsul, sau zorile cu amurgul!

Aleea mă primește cu aceeași căldură ca și acum douăzeci de ani; iar grilajul ei mărunț, de trestie îndoită în semicercuri ce se-ntretaie, parcă îmi surâde la fel de prietenos.

De după o perdea de plopi uriași se ivește liceul, vechi de trei sferturi de veac, maiestuos și frumos pentru mine ca nici un alt liceu din țară. Oare nu el mi-a adăpostit opt ani de zile micile griji și necazuri, îndoielile de dragoste, intrigile copilărești, naivele aventuri, primele versuri furate orelor de curs și dăruite iubitei cu generozitatea unui prinț indian?

Zugrăvit alb, iar la ferestrele de sus cu un brâu de cărămidă aparentă, vopsită în albastru ca cerul – culoarea noastră, a lăzăriștilor, culoarea dragă a șepcilor noastre, culoare de care eram mândri, blazonul nostru de nobleță școlară, lăudat cu ifose de mușchetar la fiecare prilej, culoare care a stârnit multe discuții între noi și elevii altor licee, pe care îi ironizam în primul rând pentru culoarea liceului lor: cei de la *Sfântul Sava*, albastru ca sineala de rufe; *Mihai Viteazul*, galben... doivlecari; *Matei Basarab*, alb... lăptari; *Șincai*, verde ca prazul...

Singură culoarea lui *Spiru Haret* o admiteam, un mov pal, pentru că se apropia întrucâtva de a noastră, fără să o întrecă însă; într-adevăr, ce culoare este mai frumoasă ca albastrul cerului?

.....
Parcă pe atunci nu era banca asta aici, pe potecă?!

Mai pot sta singur câteva clipe în fața liceului: el și cu mine!

O, de câte ori l-am trădat, de câte ori l-am părăsit cu colegii pe furiș, ca să ne ascundem în boschetele Cișmigiului, tovarășul drag și primitor al nostru, al școlarilor ce ne căutam refugiul sub boltile și ghirlandele de flori înmiresmate.

Pe vremea aceea, Lazărul era una cu Cișmigiul căci, din curtea mică a liceului, intrai direct în grădină... Acum văd că liceul a fost separat de Cișmigiu printr-un zid înalt, în locul porților mari de odinioară.

A, și cât de rar m-a văzut Cișmigiul, după ce am terminat liceul!...

Și doar de câte ori nu i-am jurat că în fiecare oră liberă am să viu să mă odihnesc sub baldachinele de crengi înflorite, ce mi le oferea cu atâta generozitate!

„Ah, de ce nu sunt liber acum?” îmi spuneam de fiecare dată când treceam spre școală pe aleile lui. „Aș sta toată ziua în Cișmigiu, atât e de frumos!”

De pe banca pe care m-am așezat se vede perfect toată aripa dreaptă a liceului, cu „sala de gimnastică”, ce era transformată la micile noastre festivități în „sală de serbări”. Aci am cântat de-atâtea ori în fața părinților, cu patos nestăvilit – ca *sopran* și *altist* în primii ani de școală, iar mai târziu ca *tenor* și *bas* – faimosul imn studentesc „*Gaudeamus igitur*”!

Ce clase or mai fi acum în partea asta? Pe vremea mea, sus, erau: clasa a VII-a *reală*, clasa a V-a *modernă*, iar jos, sala de muzică, unde făceam repetiții pentru cor, așa-zisul „*ansamblu*”; apoi clasa a VI-a *reală* și clasa I-a *liceală*, visul tuturor absolvenților de curs primar!

„L. Gh. L. 33”

Parcă o mână de uriaș îmi apăsa umărul și mi-l zguduia, gata-gata să mi-l scoată din încheietură... Și-n același timp o voce severă se auzi din necunoscut:

– Hai, scoală, flăcăule, că-ntârzii!

Am tresărit, țâșnind speriat din somn:

– Cât e ceasul?

Lângă mine ședea tata, zâmbind:

– Nu e târziu încă, dar, dacă nu veneam eu să te trezesc, ai fi întârziat la sigur! N-a cântat deșteptătorul?

Mă-nroșii până în vârful urechilor. De cu seară puseseam să mă trezească la timp un ceasornic deșteptător, care, nu din întâmplare, desigur, cânta la ora hotărâtă: „*Deșteaptă-te, Române!*” Ceasornicul, de o precizie matematică, își făcuse datoria, însă cântase atât de dulce și eu eram atât de obosit din ajun, încât nu auzisem nimic.

– Așa ai de gând să te scoli în fiecare zi?

– Nu, tată, dar am adormit foarte târziu... m-am gândit la serbarea de ieri de la liceu, la cuvântarea lui „*Barbă*”...

– A cui zici?

– A lui Barbă, directorul!

Băgai de seamă că tata se stăpânește să nu zâmbească.

– Hm! D-abia ai dat ochii cu liceul, și ai și-nceput să-i poreclești pe profesori! Să nu te mai aud, că mă supăr, să știi!

– Dar nu l-am poreclit eu așa! I-am auzit pe alții mai mari, când ținea directorul, ăla cu barbă mare, roșie, cuvântarea către părinți și elevi, că spun: „*Ia fiți atenți, fraților, să vedeți că Barbă ține aceeași cuvântare de-acum un an!*”

– Treaba lor, lasă-i pe ei să spună ce vor; dar pe tine să nu te mai aud, că-i foc! Hai, spală-te și-mbracă-te mai repede, că n-or să te-aștepte pe tine!

Doamne, ce bine fusese până acum! Ieșeam din casă și intram în școală! Mă sculam târziu, pentru că nu trebuia să-mi pierd vremea cu drumul. Și aveam însemnătatea mea printre băieți, că eram „*băiatu' lu' don' director*”!

Dar aci, la liceu, cine o să mă mai bage în seamă printre atâtea sute de băieți?!

De pe acum începuse să mă apese o grijă la care nici nu mă gândisem până atunci!

Toată vara mă meditase tata, meditație cu patimi, și le-am îndurat pe toate, numai din ambiția de a fi licean! Dictare, cetire, povestire și analiză gramaticală, și aritmetică cu geometrie – vai de măicuța mea!

Mâncam bătaie în fiecare zi!

Dacă nu puneam o virgulă unde trebuia, era prăpăd!

Iar cu câteva zile înainte de examenul de admitere, am scris vorba „*parcă*” fără apostrof (cum se scria pe atunci). Aceasta era, de altfel, singura greșeală pe care o făcusem. Ei bine,

pentru atâta lucru, în afară de patru palme părintești, tata mi-a dat să scriu, drept pedeapsă, de 100 de ori, cuvântul *parcă*, cu apostrof!

Cu toate astea, la examen am răspuns bine și n-am ieșit printre codași. Am cam scrântit-o eu, ce e drept, dar nu la română, ci la aritmetică, la o regulă de asociație. Dar vorba e... reușisem!

Și astăzi trebuia să încep cursurile!

„Hm! mă gândi eu, în timp ce mă spălam, tatii nu-i convine că-l poreclesc băieții pe directorul nostru Barbă, pentru că și el e director de școală. Dar el e de primară, nu de liceu!”...

Cum oare l-or fi poreclind băieții pe tata? Aș fi tare curios să aflu, dar n-am cum, lor li-e teamă să-mi spună, ca să nu-i părăsc! Parcă eu de-astea mă țin!

– Mai ai de gând să stai mult?

– Nu, sunt gata numaidecât!

Fără să vreau, mă gândesc la Barbă și la cuvântarea lui. Ce de profesori erau în jurul directorului! Mai toți bătrâni, unii încruntați, alții zâmbitori... și mai toți moțâiau din cap cu multă bunăvoință, în semn că așa este tot ce spune Barbă! Ba unii aplaudau, și după ei se luau și cei câțiva părinți rătăciți pe-acolo.

Când a terminat de vorbit, s-a bucurat toată lumea, oftând ușurată, și ne-a dat drumul acasă, după ce ne spusese că a doua zi, la 8 dimineața, să fim la liceu.

– Hai, mă, ești gata, că ai de mers pe jos, și pe puțin faci o jumătate de oră!

– Gata... să beau laptele, și mergem!

– Ba nu mergem deloc, că ai să te duci singur! Ce, te-ai învățat cu guvernanta? Am mers cu tine de câteva ori, ca să-nveți drumul și să te familiarizezi cu atmosfera liceului: la înscriere, la examen, la deschiderea cursurilor, dar n-o să te conduc tot anul! Așa că, băiatule, ia-ți ghiozdanul și umblă!

Tata credea că-mi pare nespuse de rău că nu mai merge cu mine, și eu abia mă stăpâneam să nu săr în sus de bucurie!

În sfârșit, acum puteam să privesc în voie la vitrinele care-mi făceau cu ochiul pe drum, puteam să mă uit după trecători și trăsuri, puteam să merg împreună cu băieții de la alte licee, dar care aveau același drum cu mine, și să vorbesc în toată libertatea cu ei.

Dar tata parcă-mi ghicise gândurile ce mă năpădiseră înveselitor, unul după altul, că-mi spuse cu severitate:

– Să nu cumva să caști gura la fleacuri pe stradă sau să te-nhăitezi cu cine știe cine, că-ntârzii, și dacă te prind cu vreo absență, îți rup urechile!

Bucuria întrezărită o clipă se spulberă.

Îmi iau șapca și ghiozdanul, și o pornesc!

Așa de scorțos cred că n-am mers niciodată.

Uniforma, șapca și ghiozdanul, toate – noi-nouțe! Puțin lucru, la un băiat de 10 ani și jumătate?

Mi se părea că toată lumea se uită la mine. Dacă doi trecători își aruncau vreo privire furișă și neînsemnată asupra mea, din întâmplare, și-apoi își continuau vorba, eram convins că spun: „Ăsta a reușit la liceu! A intrat la „Lazăr”! Vezi ce frumoasă uniformă are?” Iar celălalt completa: „Și șapca... și ghiozdanul!” „Da, da!”

Numai cărți nu aveam încă! În ghiozdan aruncasem cu necaz „Cetea de la pătră” și un caiet gros, botezat „de notițe”!

Ni se spusese la deschidere c-o să ne dea lista azi sau mâine.

Am ajuns la liceu la ora 8 fără un sfert. În curtea mare erau strânși o sumedenie de elevi în jurul castanului bătrân, martor al atâtor zeci de generații perindate pe sub crengile lui puternice.

Cei mici se ștergeau grijulii pe încălțăminte și intrau în clasă. Cei mari stăteau de vorbă nepăsători, așteptând „să sune”!

Intru în clasă și mă așez într-o bancă la întâmplare, lângă un băiat voinic. Nici un cunoscut. Vorbe, pe șoptite. Băncile, aproape pline.

De câte ori se deschide ușa, toate capetele, dar absolut toate, ca la o comandă, se-ndreaptă spre ea, să vadă cine mai vine.

În sfârșit, ușa se deschide larg și intră un domn înalt și slab, cu mustață mică, neagră, cu părul despărțit în cărare la dreapta și bine pieptănat, cu nasul coroiat și ochii mici, negri și plini de răutate.

Toți elevii se ridică automat în picioare, trântind pupitrele surd și tropăind pe scândurile proaspăt spălate și date cu bradolină.

– Bună dimineața, băieți!

Unii mormăie timid ceva, în semn de răspuns; iar alții se așează jos, fără să fie poftiți de cel care intrase cu o hârtie în mână.

Când a spus „stați jos”, a făcut băieților o recomandare aproape inutilă, fiindcă toți, maimuțe prin definiție, imitaseră pe cei câțiva mai oboșiți și se așezaseră în bănci.

– Fiecare să scoată câte un creion și o hârtie și să scrie ce am să dictez!

Se aud câteva murmure nedeslușite. Unul șoptește înfricoșat: „Ce, mai dăm un examen?!” Dar toți se liniștesc când aud:

– Am să vă dau lista de cărți! Fiți atenți, ca nu cumva să scrieți greșit... și băgați de seamă că, cel mai târziu până la sfârșitul săptămânii, trebuie să vi le procurați pe toate. De luni, încep cursurile în mod serios! Despre caiete sau ce v-o mai trebui, vorbiți cu fiecare domn profesor în parte. Sunteți gata?

– Da, da, gata! se auziră în trei reprize glasuri timide sau obraznice, mai mult sau mai puțin pițigăiate.

– Așa... atunci, scrieți, vă rog!

Și, după ce ne dictă rar și apăsător titlurile cărților de Română, Istorie, Geografie și Franceză, rosti, silabisit, ca să înțelegem mai bine:

– ...Și *Zoologia* de Kirițescu și Bâznoșanu.

Pe fețele tuturor vedeam uimirea. Primele titluri de cărți le-am înțeles noi, dar când am auzit de Zoologie, ne-am cutremurat!

Cel puțin eu, deși venisem cu un nespuse drag de a cunoaște și a învăța cât mai mult, am rămas foarte abătut. Cine știe ce învățătură grea o mai fi și asta?!

Și cum n-avusesem frați mai mari în clasele superioare, ca să aflu de la ei numiri atât de ciudate, și cum nu era nici tata lângă mine, ca să-l întreb, iar Bucureștii n-aveau, ca alte mari capitale ale Europei, „Grădina zoologică”, am rămas foarte nedumerit...

În orice caz, trebuia să fie o materie foarte grea, ținând seama de numirea ei atât de ciudată!

Ei, doamne, doamne, cine știe ce mi-o mai fi dat să trag și cu liceul asta!

Domnul cu lista mai dictă câteva cărți și încheie recomandându-ne să cumpărăm și... carte de „Muzică”!

De astă dată, mirarea mea fu și mai mare. Ce noimă o mai avea și asta? Carte de muzică?! În primare, *doamna* sau *domnul* ne cântau un cântec, noi după ei, și gata... fără nici un fel de carte! Ce naiba ar putea fi scris într-o carte de cânt?!
– Dacă are cineva de întrebat ceva, să mă-ntrebe!
Iată că se scoală un băiat cu părul roșcovan și ciufulit:
– De unde să cumpărăm cărțile?
Domnul cu lista surâse ironic și spuse cu superioritate:
– De la librărie, bineînțeles; în nici un caz de la băcanie!
(Ah! Eternul și stupidul spirit cu băcănia!)
Câțiva începură să râdă, însă colegul nostru, fără să se tulbure, răspunse înțepat:

– Asta mi-o închipuisem eu, dar voiam să știu de la care librărie anume?
Ei, știi că-mi place băiatul?! Bravo, mă!
Domnul cu lista înghiți un nod, schimbă fără nici un sens hârtia dintr-o mână în cealaltă și răspunse:
– În primul rând, băiete dragă (vorbă să fie că-i era drag!), să te obișnuiești să nu mai vorbești așa de obraznic, că eu sunt „*domnul petagog* *Pavelescu*”... și înțelegi... așa că... asta e!...
Dar Ciufulitul îl plesni cu întrebarea stăruitoare:
– Iar cărțile, vă rog?
– De la orice librărie! răspunse el, și plecă cu pași grăbiți.
Am rămas toarte impresionați de această scenă de început. Iată cum se face popularitatea!

În jurul Ciufulitului se strânseseră îndată băieții, roată, nespun de veseli că se găsiseră unul dintre ei care să-i țină piept, atât de brav, domnului *petagog*!

Ne-am zbuguit prin clasă vreo oră, liberi, ne-am întrebat unii pe alții cum ne cheamă și de la ce școală am venit, al câtelea am ieșit la examenul de admitere, și așa mai departe, tot șirul de întrebări ce se pun în astfel de împrejurări.

Întâmplător, mă așezasem în bancă lângă un băiat mai voinic decât mine. Avea ochii șireți și vocea impresionant de groasă pentru vârsta lui.

– L-ai văzut p-ăla care a dat lista de cărți? mă întrebă el confidențial.
– Da! i-am răspuns eu, curios la culme să aud ce-o să urmeze.
– E un fleț, care a venit de la *normală*. Auzi dumneata, de la *normală* să vină el la „Lazăr”!
– Da?! mă mirai eu, fără să înțeleg prea mare lucru, dar ca să nu-l supăr.
– Și nici nu e măcar *petagog*... e *supraveghetor de ordine*... acolo... și el!

Am rămas foarte surprins, nu de faptul că subiectul convorbirii noastre nu era *petagog*, ci *supraveghetor de ordine*, dar de întinsele cunoștințe ale colegului meu.

Admirativ l-am întrebat:

– Dar de unde știi dumneata toate astea?
La care el îmi răspunse cu o copleșitoare superioritate:
– Păi, eu sunt repetent!
– Da? Și repede mă gândii să profit de împrejurare, ca să-l întreb: Atunci poate știi să-mi spui dumneata ce e aia Zoologia?
– Ah! strânse el buzele disprețuitor, o nenorocită de materie, acolo... un fel de Intuiție, ceva mai grea! Și apoi, cu îngăduință și pe un ton protector: Dar poți să-mi spui *tu*, puștiule, nu mă mai *dumneatalăci*!

*

La prânz, când i-am povestit tatii cum am petrecut prima zi de liceu, am aflat că nu se zice *petagog*, ci *pedagog*, și că acela care pretindea că e *pedagog* habar n-avea de înțelesul adevărat al cuvântului, că *Pedagogia* e o știință grea, pe care poate am s-o înțeleg și eu mai târziu, cu toate că nu se prea învață, ci o ai în sânge!

.....
Într-adevăr, de luni au început cursurile în mod serios: cu cărți, cu caiete, cu bloc de desen, mă rog, ca la liceu!

După ce fuseserăm lăsați în voia noastră câteva zile, șurubul începuse să se strângă!

Mai întâi de toate, *domnul de Gimnastică* ne-a așezat în bănci, după înălțime.

Fiind printre cei mai mici din clasă, am trecut în banca I-a din mijloc, cu încă doi colegi, că stam câte trei într-o bancă: Botez Nicolae, Ben Jules și eu.

Mi-a părut rău că am fost nevoit să-l părăsesc pe *Luca*, repetentul, care-mi putea fi de atâta folos prin cunoștințele lui, dar curând m-am împrietenit așa de mult cu noii mei colegi de bancă, încât l-am uitat!

Și-apoi aceștia erau boboci, puști, ca și mine, iar nu repetenți!

După așezarea în bănci și întocmirea catalogului, a venit din nou „*Don' petagog Pavelescu*”, care ne-a spus:

– Fiți atenți, că *strig* catalogul și vă dau numere de ordine... Notați-le în maculatoare!

Și, după ce-și drese glasul, tușind tremurat, de câteva ori, începu:

– Alexandrescu Virgil, Nr. 1; Antonescu Gheorghe, Nr. 2; Apostolescu Vasile, Nr. 3; Ben Jules, Nr. 4; Botez Nicolae, Nr. 5!

Le făcui cu cotul colegilor de bancă:

– Auziți, mă... ați venit la rând!

– De, păcat că nu ești și tu trecut tot la „B”, că am fi fost toți trei la un loc și în catalog!

– Dacă tata ține la tot numele!...

– Dă-l încolo, că prea e lung... Al doilea era de ajuns! fu de părere Ben.

În această vreme, distribuirea numerelor progresă, așa că lăsați vorba, ca să fiu atent. Ajunsese pe *foaia* mea.

– Păunescu Matei, Nr. 31; Pop Nicolae, Nr. 32; Popescu-Băjenaru Grigore, Nr. 33 – și apoi, începu seria interminabilă a popularilor Popești: Popescu Dumitru, Popescu Gheorghe, Popescu Ion, Popescu Marin, Popescu Mihai, Popescu Mircea, Popescu Ștefan, Popescu Tudor și așa mai departe... o pagină întreagă din catalog era ocupată de noi, *Popeștii*, care constatarăm cu vie satisfacție că-i întrecuserăm cu mult pe *Ionești*!

Iar mica mea mângâiere era că sunt primul dintre Popești... la catalog, bineînțeles, că cel mai bun *Popescu* a fost, tot timpul, *Dumitru*.

De altfel, în tot cursul liceului, nu mi s-a spus niciodată și *Popescu*, decât în catalog; atât profesorii, cât și colegii, îmi spuneau scurt: *Băjenaru*.

Totuși, mai târziu, asta nu m-a scăpat de o faimoasă ascultare la Matematici, când profesorul, plictisit de atâtea omonime, a strigat în cele din urmă:

– Ia să poftească toți Popeștii la lecție!

Și atunci, din diferite părți ale clasei începură să se ridice o sumedenie de băieți, toți deodată, de n-ai fi zis că ies la lecție, ci că a sunat și vor să iasă în recreație!

Trist a fost faptul că toți Popeștii la un loc, în acea memorabilă zi, deși eram în număr de zece, am obținut împreună, bineînțeles, nota 26! Câțiva se ridicaseră la 3!

Domnul pedagog terminase de făcut apelul și numerotarea elevilor. Se proțăpi bine pe picioarele-i lungi ca de cocostârc și ne spuse:

– Peste trei zile, toți elevii sunt obligați să vină cu șapcă și număr la mâna stângă. Numărul puteți să vi-l confecționați la orice ceaprazărie. Îl veți face pe un petec pătrat de postav albastru ca cerul, cum e și culoarea de la șapcă, de dimensiunea 5 centimetri, pe 5. Nu este permis să fie mai mic!

– Dar mai mare?

Ochii tuturor se îndreptară încotro se auzise glasul. Era tot Ciufuțul, pe care-l chema *Stoica Dan*!

Domnul pedagog se făcu fețe-fețe:

– 5 pe 5, așa e reglementar!

Stoica Dan răspunse foarte politicos, dar nu fără o nuanță de ironie:

– Vă mulțumesc! și se așeză.

– Pe acest petec pătrat se vor broda cu fir auriu următoarele: „L.Gh.L.”, inițialele liceului, și numărul fiecăruia dedesubt: iar la șapcă, în frunte, pe postavul negru, veți broda aceleași inițiale... ca să se știe...

– Brodăm numărul și la șapcă?

Tot Stoica Dan! Hotărât lucru că voia să-l scoată din sărite pe pedagog, care-i răcni sugrumat de iritare:

– Nu! Stai jos! Mai are cineva de cerut vreo explicație? Și, fără să mai aștepte: Cred c-a înțeles toată lumea! Cine vine peste trei zile fără șapcă și număr este eliminat!

Din nou Stoica:

– Dacă nu vă supărați, ce-nsemnează „*eliminat*”?

– *Adică că te dau afară!* îi răspunse ilustrul pedagog și plecă încrunțat.